

POSTANOWIENIE

23 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 23 lipca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J. L., S. L. i T. L.

przeciwko K. L.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na skutek skargi kasacyjnej J. L., S. L. i T. L.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 6 lutego 2023 r., II Ca 3055/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powodowie wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako

oczywiście uzasadnionej, a także z uwagi na istotne zagadnienia prawne, które powstały w sprawie, a sprowadzają się do rozstrzygnięcia, „czy wystąpienie ze spółki cywilnej przez wspólnika wymaga doręczenia pisemnego wypowiedzenia udziału w spółce wszystkim pozostałym wspólnikom tej spółki cywilnej, czy też tylko i wyłącznie jednemu wspólnikowi, uprawnionemu do reprezentacji pozostałych na podstawie postanowień umowy spółki”.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga zidentyfikowania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Powodowie ograniczyli uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do stwierdzenia, że „Bacząc na tezy sformułowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2000 roku, w sprawie o sygn. akt II CKN 298/00 należy przyjąć, że każdy wspólnik spółki cywilnej jest umocowany do reprezentowania spółki w takich granicach, w jakich jest uprawniony do prowadzenia jej spraw, albowiem umocowanie to opiera się na przepisie ustawy (art. 866 k.c.), a więc mamy do czynienia z przedstawicielstwem ustawowym, a nie pełnomocnictwem (art. 96 k.c.). Każdy wspólnik jest również uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki i każdy wspólnik może bez uprzedniej uchwały wspólników prowadzić sprawy, które nie przekraczają zakresu zwykłych czynności spółki. Skoro powołane regulacje dotyczące reprezentowania wspólników spółki cywilnej na zewnątrz umożliwiają reprezentowanie wspólników

spółki przez jednego wspólnika, to tym bardziej w stosunku wewnętrznym wspólników spółki cywilnej, którzy wcześniej decydowali o ukształtowaniu składu spółki oraz sposobie jej reprezentacji przez każdego ze wspólników, doręczenie przez występującego wspólnika innemu wspólnikowi tej spółki oświadczenia o wypowiedzeniu w niej udziału, prowadzi do wystąpienia wypowiadającego wspólnika ze spółki cywilnej". Ta argumentacja z całą pewnością nie spełnia przytoczonych wyżej wymagań stawianych uzasadnieniu występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, gdyż wynika z niej raczej, że powodowie stawiają Sądom *meriti* zarzut oczywiście błędnej wykładni art. 96 i 866 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Stanowisko powodów, że art. 96 i 866 k.c. wywołują tak poważane wątpliwości interpretacyjne, iż w związku z ich wykładnią i stosowaniem powstają istotne zagadnienia prawne, przy jednoczesnym akcentowaniu, że przepisy te zostały oczywiście naruszone przez sąd, który zastosował je inaczej niż na to wskazuje ich jednoznaczna treść, jest dotknięte logiczną sprzecznością.

Skarżący pomijają przy tym, że o wyniku postępowania w sprawie zadecydowało nie tylko stanowisko, że oświadczenie woli wypowiadające udział w spółce powinno być złożone wszystkim wspólnikom spółki cywilnej, lecz

i ustalenie, że pozwana nie złożyła oświadczenia z 28 listopada 2010 r. z zamiarem wypowiedzenia udziału w spółce, lecz sporządziła takie oświadczenie wręczone jednemu ze wspólników w celu stworzenia warunków do ubiegania się o posadę, której objęcie wykluczało możliwość jednoczesnego prowadzenia działalności gospodarczej, a o takiej intencji pozwanej wiedział wspólnik, któremu wręczyła dokument niemający przy tym formy wymaganej dla wywołania skutków odnośnie do dokonania wpisów w księgach wieczystych prowadzonych dla nieruchomości objętych wspólnością łączną.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

[SOP]

[a!]